

Brīnišķīgā Austrija un Bavārija

Labākais veids, kā pavadīt atvaļinājumu ir doties ceļojumā. Guntas un Vivitas ceļojums šogad aizveda uz Alpiem – Austrijas un Bavārijas pusē. Laiks arī mūs lutināja – kamēr Latvijā lija lietus, mēs baudījām sauli un siltumu – 30 -34 grādus.

Ceļojumā šogad devāmies jautra kompānija – Vivita, Gunta, Guntas vīrs Jānis un dēls Artūrs. Kopā ar mums – Ozolciems tūre, 40 ceļabiedri un visu laiku labākais gids Edvīns Lakstīgala. No Rīgas izbraucam 16. jūlijā 5:00. Ceļš tāls – visa pirmā diena paiet braucot – šķērsojam Lietuvu, Poliju un gandrīz visu Čehiju. Jau tumsā esam nokļuvuši pirmajā nakšņošanas vietā – Čehijas pilsētā Brno.

Otrajā dienā jau plkst.7 dodamies tālāk un drīz šķērsojam Čehijas – Austrijas robežu. Pirmā pilsētiņa Austrijas pusē ir Drasselhofa – neliela, kopta un, cik cauri braucot saredzams – arī interesanta. Tālāk braucot pa logu vērojam interesantu ainavu – daudz saulespuķu un vīnogulāju lauku. Viss sakopts – nekur neredzam pamestu un nesakārtotu ainavu. Un tad jau klāt pirmā lielā pietura – Melkas abatija. Brīnišķīgs kultūras un vēstures piemineklis, dibināts 11. gadsimtā, un darbojas vēl šobrīd. Tur ir gan ģimnāzija, gan klosteris, un protams, arī muzejs un bibliotēka – žēl gan, ka telpās aizliegts fotografēt. Bibliotēka darbojas, bet lai tur lasītu, ir jāsaņem speciāla atļauja – pierādījums, ka tiešām tas ir vajadzīgs, un vecos sējumus drīkst šķirstīt tikai ar cimdiem. Ar Melkas abatiju mūs iepazīstināja gide Marina – ekskursija noritēja krievu valodā, ļoti interesants stāstījums, puiši pat drīkstēja pamēģināt slēgt tā laika naudas lādes vāku – un tas nemaz nebija viegli.

Tālāk ceļš ved uz Zalcburgu – Vīne nav mūsu maršrutā, tādēļ tai apmetam līkumu pa apkārtni. Pēcpusdienā nonākam Zalcburgā – pasakaini skaistā pilsētā, kur dzimis mūzikas ģēnijs Volfgangs Amadejs Mocarts, un kur tika uzņemta filma “Mūzikas skaņas”. Vispirms izstaigājam slavenos Mirabelles pils dārzus – tie ir brīnišķīgi. Tālāk mūs savā varā pārņem ekstravaganta kundzīte – gide Lusija, kura arī vada ekskursiju krieviski – izrādās, viņas vecmāmiņa revolūcijas laikā izceļojusi uz Austriju, un valodas zināšanas ir nodevusi tālāk. Izstaigājam Zalcburgas vecpilsētu, aizejam pie abām Mocarta mājām – gan dzimto, gan arī to, kur pavadīti darba gadi. Pārzīnājam pa arkām, kas zem mājām savieno gan iekšpagalmus, gan mazās ieliņas, izstaigājam laukumus.

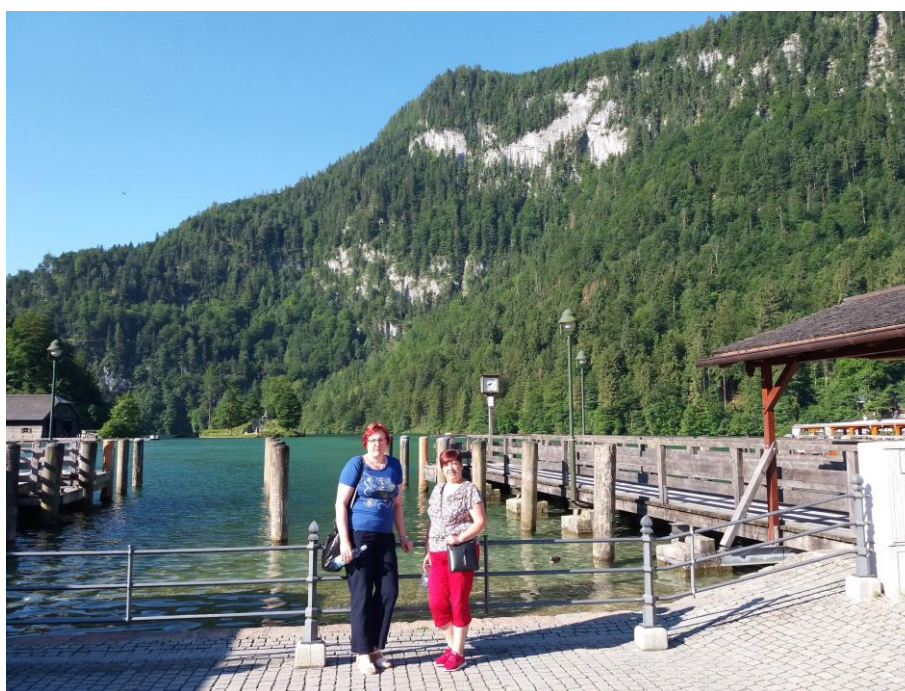

Vakarā dodamies uz nelielu pilsētiņu Kuhl, kas atrodas netālu no Vācijas robežas. Šeit apmetamies viesnīcā, kur dzīvosim trīs turpmākās dienas. Viesnīca interesanta, iekārtota tādā kā lauku stilā. Vakarā izejam pastaigāt pa pilsētiņu. No mūsu loga pavērās brīnišķīgs skats uz mazu ieliņu un uz kalniem. Jānim ar Artūru tā nepaveicās – viņiem tieši aiz loga bija baznīca un kapi. Nu kā kaimiņi labi – guļ un netrokšņo. Toties baznīcas zvani skandēja katru pusstundu.

Trešās dienas rītā braucam uz Kēnigszē – brīnišķīgu mazu ciematiņu Vācijas pusē Bavārijā. Te ziemā notiek arī bobsleja sacensības – pie ezera ir trase. Te atrodas pasakaini skaistais Kēniņezers ar klintīm abās pusēs.

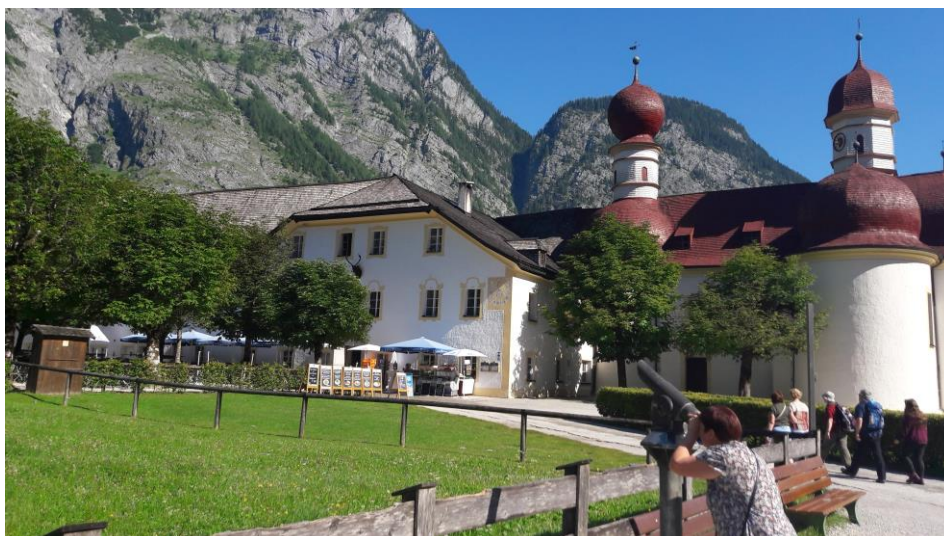
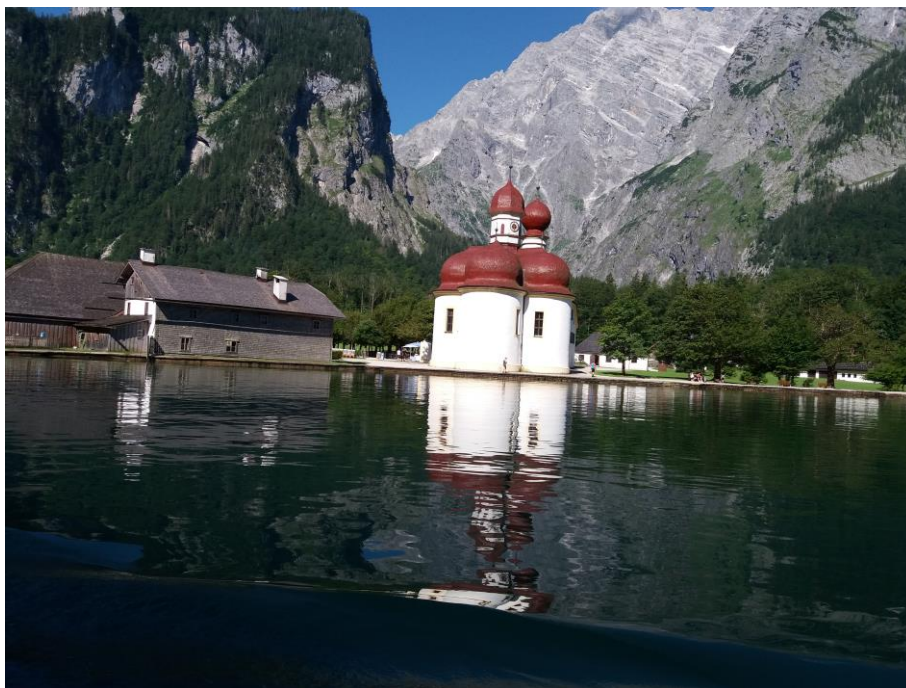

Sagaidām kuģīti un dodamies pa ezeru uz sv. Bartolomeja pussalu. Pusceļā kuģītis tiek apturēts, kapteinis ņem trompeti un spēlē. Atbalss no kalniem ir fantastiska – nav vārdu to aprakstīt!

Pēc muzikālās pauzes turpinām ceļu. Drīz jau piestājam sv. Bartolomeja pussalā. Te atrodas neliela baznīciņa, kādreiz šeit bija klosteris. Dabasskati šeit vienreizēji skaisti – fotogrāfijās iemūžināt var tikai skatu, bet tas, kas paliek sirdī un atmiņā ir daudz vairāk – emocijas un prieks.

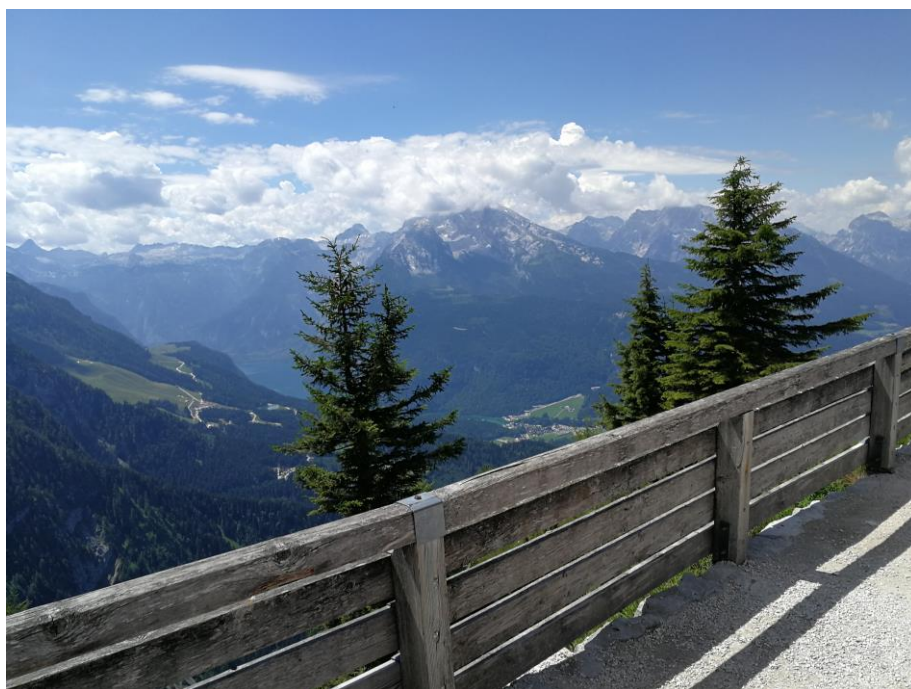
Atpakaļ atbraucot pastaigājam pa suvenīru veikaliņiem un tad jau dodamies uz nākamo apskates objektu – no lejas grūti ieraugāmu mazītiņu būdiņu augstā Alpu virsotnē.

Tā ir slavenā "Ērgļa ligzda" – Ādolfa Hitlera bijusī vasarnīca. Šobrīd te ir atvērta kafejnīca un skatu laukumi. Uz šejieni dodas tūristu bari. Tā kā grupām laikus jau ir rezervētas biļetes, tad tiekam augšā bez liekas kavēšanās. Ar savu autobusu tiekam ne visai augstu – līdz stāvlaukumam, kur atrodas arī kases. No šejienes tālāk ved speciāli kalnu ceļiem pielāgoti sarkani autobusi, kolonnā pa septiņi. Viena kolonna brauc augšup, otra ved lejā, pusceļā ir vieta, kur var samainīties. Mudīgi saņemam autobusu ar numuru 4 un sākam virzīties kalnup. Ceļš līku loču gar kalna malu ved septiņus kilometrus – vienā malā klintis, otrā nogāzes. Ir arī tuneļi un serpentīna cilpas. Nonākam vietā, kur arī šie autobusi tālāk neved. Dodamies ar kājām pa tuneli kādu gabaliņu un tad jau klāt lifts, ar ko paceļamies līdz virsotnei. Lifts ir saglabājies tādā pašā izskatā, kāds tas kalpoja Hitleram. Ir tikai nomainītas mūsdienīgas pacelšanas ierīces.

Izejot no lifta, aizraujas elpa – sajūtas, kad zeme atrodas pie kājām, tālu lejā redzi to pašu ezeru, ciematīņus, pat Zalcburgu. Ir dzirdēts, ka reizēm arī labā laikā redzamību traucē mākoņi, bet mūs laiks lutināja – mākoņi nenāca pat tuvumā. Apstaigājām skatu laukumus, tvērām kadrus gan foto, gan atmiņā.

Nobraucot lejā, devāties pastaigā pa pilsētiņu, kas atrodas kalna pakājē – Berthesgādeni. Bavārijas mazpilsētu mājas ir slavenas ar apgleznotajām sienām – tādas paražas te jau no seniem laikiem. Gleznojumi tiek atjaunoti ik pēc 5 gadiem. Tādēļ vienmēr izskatās svaigi. Pilsētiņa ļoti skaista.

Šeit atrodas vēl viens objekts, kas jāapskata – Grassla Einciāna degvīna ražotne, dibināta 1602. gadā un darbojas vēl joprojām. Mūs iepazīstināja ar vēsturi un ražošanas procesu īsā filmiņā un pēc tam bija iespēja degustēt 6 veidu ražojumus. Starp citu, ļoti garšīgi!

Kā pēdējo šajā dienā skatījām Gollingas ūdenskritumu – ne visai lielu, bet ļoti skaistu. Pēc tam devāmies atpakaļ uz Kuhlu Austrijas pusē. Diena izdevusies!

Klāt jau ceļojuma ceturtais diena! Šodienas plānā Kīmezers un Kungu sala (Herrensala) - Herrenchiemse pils, kas piederēja Ludvigam II. Atkal dodamies pāri robežai uz Bavāriju. Pie Kīmezera mūs sagaida kuģīši, krietni lielāki kā pie Ķēniņezera. Ieņemam labākās vietas un jūtamies kā miljonāri uz savas jahtas ☺. Pa ezeru braucam kādas 20 minūtes.

Ezerā ir septiņas salas, starp kurām kursē satiksme. Izkāpjam Herrensalā un dodamies uz pili. Var braukt arī ar pajūgu, bet nolemjam iet ar kājām un taupīt naudu, jo mums ir apsolīts vēl viens objekts, kas nav plānā. Caur nelielu mežīgu nonākam pils parkā. Vispirms apskatām strūklakas dārzā – to te ir daudz, un ļoti greznas. Pils ir celta kā mazā Versaļā, bet nav pilnībā pabeigta – no 70 paredzētajām telpām ir pabeigtas tikai 20 – arī kungiem mēdz pietrūkt nauda. Viss ir atstāts tā, kā tolaik. Pabeigtās telpas pārsteidz ar bagātību un greznību. Šī bija greznākā no pilīm, ko esam redzējuši. Arī šeit ekskursija notiek krieviski, tiesa gan, ar ierakstu palīdzību.

Kad esam šeit gana izdzīvojušies, braucam atpakaļ tuvāk Berthesgādenei. Tā kā labas ekskursiju organizēšanas dēļ esam visu paspējuši un ietaupījuši laiku, gids mums ir sarunājis papildu ekskursiju uz sāls raktuvēm. Šīs te ir savādākas nekā pagājušogad redzētās. Te vispirms mums visi iedod spectērpas un tad sēdina

vagoniņos – braucam pa tuneli kalnā iekšā. Tālāk ejam kājām un vērojam ekspozīcijas gar tuneļa malām. Drīz nonākam līdz ekstrēmākajam pārbaudījumam – jālaižas pazemē pa baļķi – stāvu kritumu uz leju. Sēžamies pa 3 vai pa 4, viens aiz otra, paceļam kājas, lai nekur neaizķertos un ar izbīļa kliegzieniem laižamies lejā. Tie šausmu kliegzieni un izbailes pārvērstās sejas tika fotografētas un fotogrāfijas par piemiņu nopērkamas pie izejas. Bet nu lejā tika visi, gan jauni, gan veci, dzīvi un priecīgi. Tālāk pazemes ezers, kuram cēlāmiem pāri ar laiviņu. Uz klintīm gar ezera sienām tikmēr skatāms lāzeršovs – neaprakstāmi skaisti. Otrā pusē seko vēl viens nobrauciens pa baļķi – šo nu jau visi uztver mierīgi, un pēc tam jau dodamies uz izeju.

Atgriežamies Kuhlā. Tā kā šodien esam “mājās” drusku agrāk, nolēmjam pasēdēt ielas krodziņā. Krodziņā cenas diezgan demokrātiskas, pasūtām, ko nu kurš vēlas un baudām gaisotni. Labi.

Tā kā tuvumā tek Zalcas upe, Artūrs un vēl daži jaunieši nolemj iet izpeldēties. Nu lai jau – no kalniem nākošais ūdens ir ledains. Arī to jāpamēģina. Mēs pastaigājam pa pilsētu un dodamies pie miera.

Piektā diena iesākas ir došanos prom no Kuhlas – pa ceļam ir paredzēts vēl viens objekts Zalcburgas pievārtē – Hellbrunnas pils.

Ierodamies un vispirms ejam apskatīt strūklakas – tās šeit īpašas, ar pārsteigumiem. Negaidot sāk darboties kāda slēpta strūklaka – plūst ūdens no visneiedomājākajām vietām – gan no pakāpieniem, gan no sienu reljefiem, gan no soliņiem. Pārsteigums un smiekli, prieks, ka izspruki sausāks nekā otrs – jauks piedzīvojums vairāk nekā 30 grādu karstumā. Beigu beigās no parka neviens neizgāja pavisam sauss.

Tad dodamies iekšā pilī. Šeit dzīvojis Markus Sitikus – bīskaps, kurš iekārtojis pirmo šāda veida strūklaku dārzu. Tagad tas liekas bērnišķīgi, bet tiem laikiem tās bija jaunākās tehnoloģijas, pils saimnieks bija ļoti atvērts dažādām lietām un tehniskiem risinājumiem.

Un tad jau kāpjam autobusā un sākam doties uz māju pusi. Izbraucam cauri Austrijai, Čehijai un vakarā esam Polijā – Cešinā, kur mums paredzētas nakstmājas.

Sestā diena paiet ceļā – tā Polija taču ir bezizmēra. Pēc tam Lietuva. Un pusnaktī izkāpjam lecavas benzīntankā, lai tālāk dotos uz mājām. Laimīgi, noguruši, bet reizē atpūtušies, atslēgušies no ikdienas, uzkrājuši spēkus un emocijas.

Varam teikt – nesēdīet mājās – brauciet, skatieties, baudiet. Ar šādu ceļojumu atvaļinājums ir izdevies!

Vairāk attēlu – draugos.lv, gan Guntas, gan Vivitas profilā.